

"Ορειρο στέ κύμα

"Ημην πτωχόδυν δοσκόπουλον εἰς τὰ δρη. Δεκαοκτώ ἑτῶν, καὶ δέν ἔξευρα ἀκόμη ἀλφα. Χωρὶς νά τὸ ἡξεύρω, ἥμην εὔτυχής. Τὴν τελευταίαν φοράν, διόπου ἐγεύθην τὴν εὔτυχίαν, ἦτον τὸ θέρος ἐκεῖνο τοῦ ἔτους 187... "Ημην ὥραιος ἔφηδες, κι' ἔβλεπε τὸ πρωτίμως στρυφόν, ἥλιοκαές πρόσωπόν μου νά γυαλίζεται εἰς τὰ ράκια καὶ τὰς δρύσεις, κι' ἔγυμναζα τὸ εὐλύγιστον, ὑψηλὸν ἀνάστημά μου ἀνά τοὺς δράχους καὶ τὰ δουνά.

Τὸν χειμώνα πού ἔχριστος εὔθυνος κατόπιν, μ' επήρη πληησίον του ὁ γηραιός πάτερ - Σισώης, ή Σισώνης, καθὼς τὸν ευνόμαζον οἱ χωρικοί μας καὶ μ' ἔμαθε γράμματα. Ἔτον πρώην διδάσκαλος, καὶ μέχρι τέλους τὸν προσηγόρευον ὅλῳ εἰς τὴν κλητικήν, «δάσκαλο». Εἰς τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἦτον μοναχός καὶ διάκονος. Εἴτα ἡγάπησε μιὰν Τουρκοπόλιαν, καθὼς ἔλεγαν, τὴν ἔκλεψεν, ἀπό ἔνα χαρέμι τῆς Σμύρνης, τὴν ἔβαττιος καὶ τὴν ἐνυμφεύθη.

Εὔθυνος μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν προαγμάτων, επὶ Καποδιστρίου κυθερήντου, ἐδίδασκεν εἰς διάφορα σχολεία ἀνά τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶχεν οὐ μικράν φήμην, ὑπὸ τὸ δύνων *«ό Σωτηράκης, ὁ δάσκαλος»*. Ἀργότερα, ἀφοῦ ἔξηρφάλιος τὴν οἰκογένειάν του, ἐνεθυμήθη τὴν παλαιάν ύποχρέωσιν του, ἐφόρεσε καὶ πάλιν τὰ ράσα, ὡς ἀπλούς μοναχός τὴν φοράν ταύτην, κωλυόμενος νά λερατεύσῃ, κι' ἔγκατεβιωσεν. ἔν μετανοίᾳ, εἰς τὸ Κοινόδιον τοῦ Εὐαγγελίου. «Εκεὶ λεκλαυσε τὸ ὄμάρτημά του, τὸ ἔχον γενναίαν ἀγαθοεργίαν ὡς ἔξοχως ἐλαφρυντικήν περίστασιν, καὶ λέγουν, ὅτι ἐσώθη.

Ἄφοῦ ἴμαθα τὰ πρῶτα γράμματα πλησίον τοῦ γηραιοῦ Σισώη, ἐστάλην ὡς ὑπότροφος, τῆς Μονῆς εἰς τινὰ κατ' ἐπαρχίαν λερατικήν σχολήν, διόπου κατέταχθην ἀμέσως εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, εἴτα εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ριζάρειον. Τέλος, ἀρχίσας τὰς σπουδάς μου σχεδόν εἰκοσαέτης, ἐξῆλθα τριακοντούτης ἀπό τὸ Πανεπιστήμιον· ἐξῆλθα δικηγόρος μὲ δίπλωμα προλύτου...

Μεγάλην προκοπήν, ἔννοείται, δέν ἔκαμα. Σήμερον ἔξακολουθῶν νότριγάσματα ὡς δονθός ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖον επιφανούς τινος δικηγόρου καὶ πολιτευούντον 'Αθήναις, τὸν δόποιον μισῶ, ἀγνῶ ἐκ ποιας σκοτεινῆς ἀφορμῆς, ἀλλὰ πιθανῶς ἐπειδὴ τὸν ἔχων ὡς προστάτην καὶ εὐεργέτην. Καὶ είναι περιωρισμένος καὶ ἀνεπιτήδειος, οὐδὲ δύναμαι νά ωφεληθῶ ἀπό τὴν θέσιν, τὴν δόποιαν κατέχω πλησίον τοῦ δικηγόρου μου, θέσιν οἰονεὶ αὐλικοῦ.

Καθὼς δὲ σύλος, δὲ μερέος μὲ πολὺ κοντὸν σχοινίον εἰς τὴν αὐλήν τοῦ αὐδέντου του, δέν ἤμπορει νά γαδγίζῃ, οὔτε νά διαγάσσῃ ἔχω ἀπό τὴν ἀκτίνα καὶ τὸ τόξον, τὰ δόποια διαγράφει τὸ κοντὸν σχοινίον, παρομοίως κι' ἔγω δέν δύναμαι, οὔτε νά εἴπω, οὔτε νά πράξω τίποτε περισσότερον παρ' δόσον μοῦ ἐπιτρέπει ἡ στενὴ δικαοδοσία, τὴν δόποιαν ἔχω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου μου.

"Η τελευταία χρονία πού ἥμην φυσικός ἀνθρωπος ἦτον τὸ θέρος ἐκεῖνο τοῦ ἔτους 187... "Ημην ὥραιος ἔφηδες, αστανόμαλος δοσκός, κι' ἔδοσκα τὰς αίγας τῆς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰ δρη τὸ παραθαλάσσια, τ' ἀνερχόμενα ἀποτόμως διά κρημνώδους ἀκτῆς, ὑπερθεν τοῦ Κράτους τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῦ πελάγους. "Ολον τὸ κατάμερον ἐκεῖνο, τι καλούμενον Ξάμερνο, ἀπό τὰ πλοια τὰ δόποια κατέπλεον ἔρμενα ἡ ξυλάρμενα, ἔξωθούμενα ἀπό τὰς τρικυμίας, ἥτον ἰδικόν μου.

"Η πετρώδης, ἀπότομος, ἀκτή μου, ἡ Πλατάνα, δὲ Μεγας Γιαλός, τὸ Κλήμα, ἔβλεπε πρός τὸν Καικιαν, καὶ ἥτον ἀναπτεπαμένη πρός τὸν Βορρᾶν. Ἐφραινόμην κι' ἔγω να νά είχα μεγάλην συγγένειαν μὲ τοὺς δύο τούτους ἀνέμους, οἱ δόποιοι ἀνέμιζαν τὰ μαλλιά μου, καὶ τὰ ἔκαμναν νά είναι σγουρά δηπως οἱ θάμνοι κι' αἱ ἀγριελάσιαι, τὰς δόποιας ἔκυτωναν μὲ τὸ ἀκούραστον φύσημά των, μὲ τὸ αἰώνιον τῆς πνοῆς των φραγγέλιον.

"Ολα ἔκεινα ήσαν ιδικά μου. Οι λόγγοι, αἱ φάραγγες, οἱ κοιλάδες δόλος δὲ αἰγιαλός, καὶ τὰ δουνά. Τὸ χωράφι ἥτον

τοῦ γεωργοῦ μόνον εἰς τὰς ἡμέρας ποὺ ἤρχετο νά φρωτών νά νά σπειρῇ, κι' ἔκαμνε τρις τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, κι' ἔλεγεν: «Εἰς τὸ δόνομα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, σπέρνω αὐτὸ τὸ χωράφι, γιὰ νά φάνε δλ' οἱ ἔνοι κι' οἱ διαβάτες, καὶ τὰ πετεινά τ' οὐρανοῦ, καὶ νά πάρω κι' ἔγω τὸν κόπο μου!»

"Ἐγώ, χωρὶς ποτὲ νά φρωτώ, τὸ ἔθερις ἐν μέρει. Ἐμμούμην τούς πεινασμένους μαθητάς τοῦ Σωτῆρος κι' ἔβαλλα εἰς ἐφαρμογήν τὰς διατάξις τοῦ Δευτ. ρονομίου, χωρὶς νά τὰς γνωρίζω.

Τῆς πτωχῆς χήρας ἥτον ἡ ἄμπελος μόνον εἰς τὰς ὥρας πού ἤρχετο νά ίδια διά νά θειαφίση, ν' ὀργολογήση, νά γεμίση ἔνα καλάθι σταφύλια, η νά τρυγίση, ἀν ἔμενε τίποτε διά τρυγῆμα. "Ολον τὸν ἀλλον καιρὸν ἥτον κτῆμα ίδικον μου.

Μόνους δυτικήλους είς τὴν νομήν καὶ τὴν κάρπωσιν τούτην είχα τούς μισθωτούς τῆς Δημαρχίας, τούς ἀγροφύλακας, οἱ οποίοι, ἐπὶ τῇ προφάσει διτι ἐφύλαγαν τὰ περιβόλια τοῦ κόσμου, ἔννοούσαν νά ἐκλέγουν αὐτοὶ τὰς καλλιτέρας διώρως. Αύτοι πράγματι διό μονού ίθελαν τὸ καλό μου. "Ησαν τρομεροὶ δινταγνωνισταὶ δι' ἔμε.

Τὸ κυρίως κατάμερον μου ἥτον ὑψηλότερο, ἔξω τῆς δικτίνος τῶν ἔλαιων καὶ ὄμπελων, ἔγω δύμως συχνὰ ἐπιτούσα τὰ σύνορα. Ἐκεὶ παραπάνω, ἀνάμεσα εἰς δύο φάραγγας καὶ τρεῖς κορυφάς, πλήρεις ἀγρίων θάμνων, χόρτου καὶ χαμοκλάδων, ἔσοδα τὰ γιδια τοῦ Μοναστηρίου. "Ημην παραγιδίσ, ἀντι μισθοῦ πάντα δραχμῶν τὸν μῆνα, τὰς υποίας ἀκολούθως μοῦ ηδησαν εἰς ἔξ. Σιμά εἰς τὸν πισθού τούτον, τὸ Μοναστήρι μοῦ ἔδιδε καὶ φασκίες διὰ τοσαρύχια, καὶ ἀφθονε μαῦρα ψωμία ἡ πίττες, καθὼς τὰ ώνδμαζαν οι καλόγρηοι.

Μόνον διαρκή γείτονα, δταν κατηρχόμην κάτω, εἰς τὴν ἄκρην περιοχῆς μου, είχα τὸν κυρ - Μόσχον, ἔνα μικρὸν ἄρχοντα, λιαν ίδιότροπον. 'Ο κυρ - Μόσχος ἔκαποιει εἰς τὴν ἔξοχην, εἰς ἔνα ώραίον μικρὸν πύργον, μαζὺ μὲ τὴν ἀνεψιάν του τὴν Μοσχούλαν, τὴν δόποιαν είλεν υιοθετησε, ἐπειδὴ ἡτο χηρευμένος καὶ ἀτεκνος. Τὴν είχε προσλάβει πλησίον του μονογενῆ, δρφανή ἐκ κοιλίας μητρός, καὶ τὴν ἡγάπα ως νά ἡτο θυγάτηρ του.

'Ο κυρ - Μόσχος είχεν ἀποκτήσαι περιουσίαν εἰς ἐποχήσεις καὶ ταξίδια. "Έχων ἐκτεταμένον κτῆμα εἰς τὴν θεσινήν, ἐπεισ μερικούς πτωχούς γείτονας νά τὸ παλήρους τούς ὀργούς των, ἡγόρασεν οὕτω δύτω δέκα συεχόμενα χωράφια, τὰ περιετείχισεν δλα δύμο, καὶ ἀπέτλεσεν ἐν μέγα διά τὸν τόπον μας κτῆμα, μὲ πολλῶν ἐκτοντάδων στρεμμάτων ἔκτασιν. 'Ο περιβολος διά νά κτισθεσιχοις πολλά, ίως περισσότερα ἡ δσα ήξιζε τὸ κτῆμα ἀλλά δέν τὸν ἐμελλε δι' αὐτὰ τὸν κυρ - Μόσχον, θέλοντα νά ἔχη χωριστὸν οἰονεὶ βασιλειον, δι' ἔσατόν καὶ διά τὴν ἀνεψιάν του.

"Ἐκτισεν εἰς τὴν ἄκρην πυργοειδῆ υψηλὸν οίκισκον, μέ δύο πατώματα, ἔκαθάρισε καὶ περιεπάζευσε τούς ὀσκορπίσμους κρυστούς τοῦ νερού, ήνοιξε καὶ πηγάδι πρός κατασκευὴν μαγγάνου διά τὸ πότισμα. Διήρεσε τὸ κτῆμα εἰς τέσσερα μέρη εἰς ἄμπελον, ἔλαιων, ἀγροκήπιον μέ πλήθος διπωροφόρων δένδρων καὶ κήπους μέ αίμασιάς ἡ μποστών.

"Ἐγκατεστάθη ἐκεὶ, κι' ἔζη διαρκῶς εἰς τὴν ἔξοχην, υπονίως κατερχόμενος εἰς τὴν πολίχνην. Τὸ κτῆμα ἥτον πρὸ τὸ χειλός της θαλάσσης, κι' ἔνη δὲ πάντα τοίχος, ἔφανεν εἰς τὴν κορυφήν τοῦ μικροῦ δουνουδ, ὁ κάτω τοίχος, μέ σφρον δορρᾶ πνέοντα, σχεδὸν ἔβρεχετο ἀπό τὸ κύμα.

"Ο κυρ - Μόσχος είχεν ως συντροφιάν τὸ τοιμοῦκι του, τὸ κομβολόγιο του, τὸ σκαλιστηρί του καὶ τὴν ἀνεψιά του, τὴν Μοσχούλαν. 'Η παιδισκὴ θε ἥτον ως δύο ἔτη νεωτέρα, μέρος. Μικρή ἐπήδη ἀπό δράχον εἰς δράχον, ἔτρεχεν διπλίσκον εἰς κολπίσκον, κάτω εἰς τὸν αιγιαλόν, ἔγραψε κοκκύλια, κι' ἔκυνηγούσε τὰ καδούρια. "Ητο θερμόσιμος, ὡς πτηνόν τοῦ αιγιαλοῦ. "Ητο ωραία, μελοχοινή, κι' ἔνθυμιζε τὴν νύμφην τοῦ Λοσματος τὴν ἥλιοκο

μένην τὴν ὄποιαν οἱ υἱοὶ τῆς μητρός της τὴν εἶχαν βάλει νὰ φυλάχῃ τὰ ἀμπέλια. «'Ιδού εἰ καλή, ή πλησίον μου, ίσου εἰ καλή' ὁ δόφαλμοί σου περιστερά...». Ὁ λαιμὸς τῆς, καθὼς ἔφεγγε καὶ ὑπέφωσκεν ὑπὸ τὴν τραχηλιάν της, ήτον ἀπέριως λευκότερος ἀπὸ τὸν χρῶτα τοῦ προσώπου τῆς.

Ἔτοι ὡχρά, ροδίνη, χρυσαυγίζουσα, καὶ μοῦ ἐφαίνετο νὰ δομιάζῃ μὲ τὴν μικρήν στέρφαν αἴγα, τὴν μικρόσωμον καὶ λεπτοφύην, μὲ κατάστιπνον τρίχωμα, τὴν ὄποιαν ἔγινε εἶχα δομάσει Μοσχούλαν. Τὸ παράθυρον τοῦ πύργου τὸ δυτικὸν ἥνοιγετο πρὸς τὸν λόγγον, ὃ ὅποιος ἥρχιζε νὰ βαθύνεται πέραν τῆς κορυφῆς τοῦ θυσοῦ, διόπου ήσαν χαυκλαδα, εὐώδεις θάμνοι, καὶ ἀργιλώδης γῆ τραχεῖα. Ἐκεὶ ἥρχιζεν ἡ περιοχὴ μου. «Εως ἔκει κατηρχόμην συχνά, κι' ἔδοσκα τὰς αἴγας τῶν καλογήρων, τῶν πνευματικῶν πατέρων μου.

Μίαν ἡμέραν, δὲν ἦνεύρω πᾶς, ἐνῷ ἐμέτρουν καθὼς ἐσυνήθιζα τὰς αἴγας μου (ἥσαν δλαι πενηνταέξ, κατ' ἔκεινον τὸν χρόνον ἀλλοτε ἀνεβοκατέβαινε ὁ ἀριθμός των μετρεῖ ἔχηντα καὶ σαρανταπέντε), ἡ Μοσχούλα, ἡ εύνοος μεμένη μου κατοικία, εἶχε μείνει ὅπισω, καὶ δὲν εύρεθη εἰς τὸ μέτρημα. Τὰς εὔρισκα δλᾶς πενηνταπέντεντον. «Ἐδὲν ἔλειπεν ἀλλοτε κατιστικα, δὲν θὰ παρετήρουν ἀμέσως τὴν ταυτότητα, ἀλλὰ μέντοι τὴν μονάδα ποὺ ἔλειπεν ἀλλ', ἡ ἀπουσία τῆς Μοσχούλας ἥτον ἐπισιθητή. Ἐτρόμαξα. Τάχα ὁ ἀετός μοῦ τὴν ἐπῆρε;

Εἰς τὸ μέρος ἔκεινα, τὰ κάπως χαμηλότερα, οἱ ἀετοὶ δὲν κατεδέχονται νὰ μᾶς ἐπιοκέπτωνται συχνά. Τὸ μέγιστα ὄρυτήριον τῶν ἥτων ψηλά πρὸς δυσμάς, εἰς τὸ κατάλευκον πετρῶδες έουνόν, τὸ καλούμενον 'Αετοφωλιά' φερωνύμωα. Ἄλλα δὲν μοῦ ἐφαίνετο δημως δλῶς παράδοξον ἢ ἀνήκουστον πρόγμα ὃ ἀετός νὰ κατῆλθεν ἐκτάκτως, τρωθεὶς απὸ τὰ κάλλη τῆς Μοσχούλας, τῆς κατοικίας μου.

'Ἐφώναντας ὡς τρελλός.

—Μοσχούλα! ... ποὺ εἶν' ἡ Μοσχούλα;

Οὕτε εἶχα παρατηρήσει τὴν παρουσίαν τῆς Μοσχούλας τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ κυρ - Μόσχου, ἔκει σιμά. Αὐτὴ ἐτυχεῖ νὰ ἔχῃ ἀνοικτὸν τὸ παράθυρον. 'Ο τοίχος τοῦ περιβόλου τοῦ κτήματος, καὶ ἡ οἰκία, ἡ ἀκουμβάσα ἐπάνω εἰς αὐτὸν, ἀπειχόν περὶ τὰ πεντακόσια δῆματα ἀπὸ τὴν θέσιν, διόπου εὐρισκόμην ἔγινε τὰς αἴγας μου. Καθὼς ἤκουσε τὰς φωνάς μου ἡ παιδισκὴ ἀνωρθώθη, προέκυψεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔκραξε.

—Τί ἔχει καὶ φωνόζεις;

'Ἐγώ δὲν ἔχευρα τί νὰ εἴπω· ἐν τοσούτῳ ἀπήκητησα.

—Φωνάζω ἔγινε τὴν κατοικία μου, τὴν Μοσχούλα! ... Μὲ ἕτερα δὲν ἔχω νὰ κάμω.

Καθὼς ἤκουσε τὴν φωνήν μου, ἔκλεισε τὸ παράθυρον, κι' ἔγινεν ἀφαντητή.

Μίαν ἀλλην ἡμέραν μὲ εἰδε πάλιν ἀπὸ τὸ παράθυρόν της εἰς ἔκεινην τὴν ίδιαν θέσιν. 'Ημην πλαγιασμένος εἰς ἓν Ισικιον, ἀφήνα τὰς αἴγας μου νὰ βρόσουν, κι' ἐσφύριζα ἓν ξήνον, ἔνα δσμα τοῦ θυσοῦ αἰπολικόν.

Δὲν ἔξεύρω πῶς τῆς ἥλθε νὰ μοῦ φωνάξῃ.

—Ἐτσι δλο τραγουδεῖς! ... Δὲν σ' ἀκυσα ποτέ μου νὰ παιζῃς τὸ σουραῦλι! ... Βοσκός καὶ νὰ μὴν ἔχῃ σουραῦλι, σὰν παράξενο μοῦ φαινεται! ...

Εἶχα ἔγινο σουραῦλι (ἥτοι φλογέραν), ἀλλὰ δὲν εἶχα ἀρκετὸν θράσος ὥστε νὰ παιζω ἐν γνώσει, δτι θὰ ἤκουεν οὐτ... Τὴν φορὰν ταύτην ἐφιλοτιμήθην νὰ παίξω πρὸς χάρι της, ἀλλὰ δὲν ἔξεύρω πῶς τῆς ἔφανη ἡ τέχνη μου ἡ αὐλητική. Μόνον ἔξεύρω δτι μοῦ ἔστειλεν δι' ἀμοιδὴν δλίγα ἥρηα σῦκα, κι' ἔνα τάσι γεμάτο πετμέζι.

Μίαν ἔσπεραν, καθὼς εἶχα κατεβάσει τὰ γίδια μου κύτω εἰς τὸν αἴγιαλόν, ἀνάμεσα εἰς τοὺς δράχους, δου ἐσχημάτιζε χιλίους γλαφυρούς κολπίσκους καὶ ἀγκαλίτσες ὃ κύμα, διόπου ἀλλοῦ ἐκυρτώνοντο οἱ δράχοι εἰς προβλῆτας καὶ ἀλλοῦ ἐκοιλαίνοντο εἰς σπιτήλαια καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ιδούς ἐλιγμούς καὶ δαιδάλους τοῦ νεροῦ, τὸ ὄποιον εἰσχωρει μορμυρίζον, χορεύον μὲ ἀτάκτους φλοισθούς καὶ ἀφρούς, δμοιον μὲ τὸ δρέφος τὸ φελλίζον, ποὺ ἀναπηδᾶ· εἰς τὸ λίκνον του καὶ λαχταρεὶ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ χορεύσῃ εἰς τὴν χειρα τῆς μητρός του ποὺ τὸ ἔφασε — καθὼς εἶχα κατεβάσει, λέγω, τὰ γίδια μου διὰ νὰ «ἀρμυρίσουν» εἰς τὴν θάλασσαν, δπως συχνά ἐσυνήθιζα, είδα τὴν ἀκρογιαλίαν ποὺ ἥτον μεγάλη χαρά καὶ μαγεία, καὶ τὴν «ἐλλιμπίστηκα», κι' ἐ-

λαχτάρισα νὰ πέσω νὰ κολυμβήσω. Ἡτον τὸν Αὔγουστον μῆνα.

Ἄνεδασα τὸ κοπάδι μου δλίγον παραπάνω ἀπὸ τὸν δράχον, ἀνάμεσα εἰς δύο κρημούνς καὶ εἰς ἕνα μονοπάτι, τὸ δποίον ἔχαράσσετο ἐπάνω εἰς τὴν ράχην. Δι' αὐτοῦ εἶχα κατέλθει, καὶ δι' αὐτοῦ ἔμελλα πάλιν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ δουνόν τὴν νύκτα εἰς τὴν στάνην μου. Ἀφηρα ἔκει τὰ γίδια μου, διὰ νὰ δοσκήσουν εἰς τὰ κρίταμα καὶ τὰς ἀμωρήθρας, ἀν καὶ δέν ἐπεινοῦσαν πλέον. Τὰ ἐσφύριζα σιγά διὰ νὰ καθίσουν καὶ νὰ συχασσούν καὶ δὲν μὲ περιμένουν. Μὲ ἀκουσαν κι' ἔκάθισαν ἥσυχα. «Ἐπτὰ ὁ δκτώ ἐξ αὐτῶν τράγοι ἥσαν κωδωνοφόροι καὶ θά ἥκουσαν μακρόθεν τοὺς κωδωνούμοις των, ἀν τυχὸν ἐδείκνυντο.

Ἐγύρισα ὀπίσω, κατέβην πάλιν τὸν κρημνόν, κι' ἐφέρασα κάτω εἰς τὴν θάλασσαν. Τὴν ὥραν ἔκεινην εἶχε βασιλέψει φι δλιός, καὶ τὸ φεγγάρι, σχεδὸν δλόγεμον, ἥρχισε νὰ λάμπῃ χαμηλά, ὡς δύο καλαμίες υψηλότερα ἀπὸ τὰ δουνά τῆς ἀντικρυνῆς νήσου. Ὁ δράχος ὁ δικός μου ἔτεινε πρές δορρᾶν, καὶ πέραν ἀπὸ τὸν ἀλλον κάβον πρὸς δυσμάς, ἀριστερά μου, ἔδεπτα μίαν πτυχήν ἀπὸ τὴν πορφύραν τοῦ ἥλιου, ποὺ εἶχε βασιλέψει ἔκεινην τὴν στιγμήν. Ἡτο ὁ οὐρανὸς τῆς λαμπρᾶς ἀλυργίδος, ποὺ σύρεται δπισω, ἡ ἥτον δάπτης, ποὺ τοῦ ἔστρων, καθὼς λέγουν, ἡ μάννα του, διὰ νὰ καθίσῃ νὰ δειπνήσῃ.

Δειξίδι ἀπὸ τὸν μέγαν κυρτὸν δράχον μου, ἐσχηματίζετο μικρὸν ἄντρον θαλάσσιον, στρωμένον μὲ δσπρα κρυσταλλοειδῆ κοχύλια καὶ λαμπρὰ ποικιλόχρωμα χαλκίκια, ποὺ ἐφινόντο, πῶς τὸ εἶχον εύπρεποισε καὶ στολίσει αἱ νύμφαι τῶν θαλασσῶν. Ἀπὸ τὸ δντρον ἔκεινο ἥρχιζεν ἔνα μονοπάτι, διὰ τοῦ δποίου ἀνέβαινε τὶς πλαγίως τὴν ἀπότομον ἀκρογιαλίαν, κι' ἐφθανεν εἰς τὴν κάτω πόρταν τοῦ τοιχογρίσματος τοῦ κυρ - Μόσχου, τοῦ δποίου ὁ ἔνας τοίχος; ἔζωνεν εἰς μῆκος ἐκαποντάδων μέτρων δλον τὸν αἴγιαλόν.

Ἐπέταξε ἀμέσως τὸ ύποκάμιον μου, τὴν περισκελίδα μου, κι' ἔπεισα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπλύθην, ἐλούσθην, ἐκολύμβησα, ἐπ' δλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡσθανόμην γλύκαν, μαγεισαν ἀφατον, ἐφανταζόμην τὸν ἔσαυτὸν μου ὡς νὰ ἥμην ἔν με τὸ κῦμα, ὡς νὰ μετείχον τῆς φύσεως αὐτοῦ, τῆς ὑγρᾶς καὶ ἀλμυρᾶς καὶ δροσώδους. Δὲν θὰ μοῦ ἔκανε πιτέ καρδιά νὰ λέγω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, δὲν θὰ ἔχορταινε ποτὲ τὸ κολύμβημα, ἀν δὲν ἔχα τὴν ἔννοιαν τοῦ καπταδιού μου. «Οσην ύπακοήν καὶ ἄν εἶχαν πρὸς ἔμε τὰ ερφά, καὶ ἄν ἥκουσαν τὴν φωνήν μου διὰ νὰ καθίσουν ἥσυχα, ἐρφίσα μσαν, δυσάγωγα καὶ ἀπιστα δσον καὶ τὰ μικρὰ παιδιά. Ἐφασούμην μήπας τινὰ ἀποσκητήσουν καὶ μοῦ φύγουν, καὶ ἀπὲτεπερε νὰ τρέχω καὶ τὰ ζητῶ τὴν νύκτα εἰς τοὺς λόγγους καὶ τὰ δουνά, δδηγούμενος μόνον ἀπὸ τὸν ἥχον τῶν κωδωνίσκων τῶν τράγων! «Οσον ἀφορᾶ τὴν Μοσχούλαν, διὰ νὰ είμαι δέδαιος, δτι δὲν θὰ μοῦ φύγη τὰλιν, καθὼς μοῦ εἶχε φύγει τὴν ἀλλην φοράν, δπότε ὁ ἀγνωστος κλέψη (ῷ! νὰ τὸν ἔπιανα) τῆς εἶχε κλέψει, δ ἀνόητος τὸν ἔπιχρυσον κωδωνίσκον, μὲ τὸ κόκκινον περιδέραιον, ἀπὸ τὸν λαμπόν, ἐφρόντισα νὰ τὴν δέσω μ' ἔνα σχοινάκι εἰς τὴν ρίζαν ἔνδος θάμνου, δλγον παραπάνω ἀπὸ τὸν δράχον, εἰς τὴν θάσιν τοῦ δποίου εἶχα ἀφήσει τὰ ροῦχα μου, πρὶν ριφώ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐπίηδησα ταχέως ἔξω, ἐφόρεσα τὸ ύποκάμιον μου, τὴν περισκελίδα μου, ἔκαμα ἔνα δῆμα διὰ νὰ ἀναδῶ. Ἀνω τῆς κορυφῆς τοῦ δράχου, τοῦ δποίου διάσις ἔβρέχετο ἀπὸ τὴν θάλασσαν, θὰ ἔλια τὴν Μοσχούλαν, τὴν μικρήν αἴγα μου, καὶ μὲ διακόσια δη περισσότερα δῆματα θὰ ἐπέστρεφα πλησίον εἰς τὸ κοπάδι μου. 'Ο μικρὸς ἔκεινος ἀνήφορος, δ δισθηρὸς κρημνός, ἥτον δι' ἐμέ ἀθυρμα, δσων ἔνα σκαλοπάτι μαρμαρίνης σκάλας, τὸ δποίον φιλοτιμοῦνται νὰ τηρήσουν ἔτῶν κάτω πρός τὰ ἄνω, ἀμιλλώμενα, τὰ παιδιά τῆς γειτονίας.

Τὴν στιγμήν ἔκεινην, ἔνψ ἔκαμα τὸ πρῶτον δῆμα, ἀκούων σφοδρὸν πλατάγιασμα εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς σώματας πίπτοντος εἰς τὸ κῦμα. 'Ο κρότος ἥρχετο δεξιόθεν, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δντρον τοῦ κογχυλοστρώτου καὶ νυμφοστολίστου, δποιον ἥξευρα, δτι ἐνίστε κατήρχετο ἡ Μοσχούλα, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ κυρ - Μόσχου κι' ἐλούσθη εἰς τὴν θάλασσαν. Δὲν θὰ ἔρριφοκινδύνευα νὰ ἔλθω τόσο σιμά εἰς τὰ σύνορά της, ἔγω δ σατυρίσκος τοῦ θουνοῦ, νὰ λουσθῶ, ἀν ἥξευρα, δτι ἐσυνήθιζε νὰ λούεται καὶ τὴν νύκτα μὲ τὸ φῶς τῆς σελή-

νης. Έγνωρίζα, δτι, τὸ πρωΐ, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, συνήθως ἐλύετο. Ἐκαμένο - τρία δήματα χωρὶς τὸν ελάχιστον Ζώρυθον, ἀνερριχήθη εἰς τὰ ἄνω, ἔκυψα μὲ ἄκραν προφύλαξιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντρου, καλυπτόμενος ὥπισθεν ἐνὸς εχοῖνος καὶ λαπεῖταις τοῦ κορυφῆν τοῦ δράχου, καὶ εἶδα πράγματι δτι ἡ Μοσχούλα εἶχε πέσει δρτίως εἰς τὸ κῦμα γυμνὴ, κι' ἐλύετο...

Τὴν ἀνεγνώρισα πάραπτα εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, τὸ μελιχρόν, τὸ πειραργυροῦν δλην τὴν ἀπειρον ὁδόνην τοῦ αληγινῶτος; πελάγους, καὶ κάμνον νὰ χρεύσων φωτισμού - γιαληνῶτος; Ζώρυθον, ἀνερριχήθη εἰς τὰ ἄνω, ἔκυψα μὲ ἄκραν προφύλαξιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντρου, καλυπτόμενος ὥπισθεν τῆς ποιας ὡς ποταμὸς ἀπὸ μαργαρίτας ἔρρεε τὸν ενέρον, καὶ ἐλγεν ἀναδύεται ἀδελεπε κατὰ τὸν τρόπον τοῦ μέρος που ἡμην ἔγω, κι' ἐκινείτο ἐδῶ κι' ἐκεί προσπατίζεται καὶ πλέουσα. Ήξευρε καλῶς νὰ κολυμβᾶται.

Διὰ νὰ φύγω ἐπερπετε ἐξ ἀπαντος νὰ πατήσω ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁρδός εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δράχου, είτα νὰ κύψω σπινθεν θάμνων νὰ λύσω τὴν αἰγά μου, καὶ νὰ γίνω ἀφαντος, κρατῶν τὴν πνοήν μου, χωρὶς τὸν ἀλόχιστον κρότον ἡ θρούν. Ἀλλ' ἡ στιγμὴ καθ' ἡν θὰ διπροχόμην ἐις τὴν κορυφῆν τοῦ δράχου ἥρκει διὰ νὰ μὲ ἰδῃ ἡ Μοσχούλα. Ήτον ἀδύνατον, καθὼς ἐκείνη ἐδελεπε πρὸς τὸ μέρος μου, νὰ φιγω ἀδράτος.

Τὸ ἀνάστημά μου θὰ διεγράφετο διὰ μίαν στιγμὴν ὑπῆλον καὶ δεχόμενον δαψιλῶν τὸ φῶς τῆς αελήνης, ἐπάνω τοῦ δράχου. Ἐκεὶ ἡ κόρη θὰ μὲ ἐδελεπε, καθὼς ἡ τοι εστραμμένη πρὸς τὰ ἐδῶ. "Ω! πῶς θὰ ἔχαψιζετο, θὰ ἐτούμψιζεν εὐλόγως, θὰ ἔφωναζεν, είτα θὰ μὲ ἐκατηγόρων διὰ εκεπούς ἀθεμίτους, καὶ τότε ἀλλοιομονον εἰς τὸν μικρὸν Ἑσσοκάν! Η τρώπη ίδεα μου ἥτον νὰ ὅβησω, νὰ τῆς δώσω ἀμέσως γειθοσιν, καὶ νὰ κράξω: «—Βρέθηκα ἐδῶ, χωρὶς νὰ ἔρω... Ιηήν τρομάζης! φεύγω ἀμέσως, κοπέλλα μου!». Ιλίν, ήνει ἡ ξεύρω πῶς, ὑπῆρχε σκαιός καὶ ἀτολμός. Κανεὶς ἔδει εἰχε διδάξει μαθήματα κοσμοτήτος εἰς τὰ βουνά μου. Συνεστάλην, κατέβην πάλιν κάτω εἰς τὴν φίζαν τοῦ δράχου κι' ἐπερπίμενα. «Αὐτὴ δὲν θ' ἀργήσῃ, ἔλεγα μέσα μου: τώρα ςδ κολυμπήσῃ, θὰ ντυθῇ καὶ θὰ φύγῃ... θὰ τραβήξῃ αὐτὴ τὸ μονοπάτι της, κι' ἔγω τὸν κρημνό μου!...». Κι' ἐνεθυμήθην τότε τὸν Σισώνη, καὶ τὸν πνευματικὸν - ςυ μυναστηρίου τὸν πεπάτα - Γρηγόρην, ὅπινες πολλάκις μὲ εἰχον σιμούσει νὰ φεύγων, πάντοτε, τὸν γυναικεῖν τειρεισουόν.

Ἐκ τῆς ίδεας τοῦ νὰ περιμένων, δὲν ςπορρήσην ἀλλὰ μέσον ἡ προσφυγή, εἰμήν ν' ἀποφασίσω νὰ ριφθῶ εἰς τὴν ζώλασσαν, μὲ τὰ ροῦχα, ὅπως ἡμην, νὰ κολυμβήσων εἰς τὰ βαθέα, ἀπατα νερά, δλον τὸ πρὸς δυσμάς διάστημα, εἰς ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ὅπου εύρισκόμην, ἐνώπιον τοῦ μέρους πρὸς τὸν εδένετο η νεανίς, μέχρι τοῦ κυρίου δρόμου καὶ τῆς ἄμμου, ἐπειδὴ εἰς δλον ἐκείνο τὸ διάστημα, ὡς ἡμίσεος μιλίου, η ἀκρογιαλιά ήτον ἄβατος, ἀπάτητος, δλη δράχος καὶ κορινός. Μένον εἰς τὸ μέρος πού ήμην ἐσχηματίζετο τὸ λίκνον εκείνο τοῦ θαλαμίουκου, μεταξύ σπηλαίων καὶ δράχων.

Θ' ἄφην τὴν Μοσχούλαν μου, τὴν αἰγά, εἰς τὴν τύχην της, δεμένην ἐκεί ἐπάνω, ἀνωθεν τοῦ δράχου καὶ ἅμα ἔφεναν εἰς τὴν ἄμμον μὲ διάβροχα τὰ ροῦχά μου (διότι ἡτον ἀνάγκη νὰ πλεύσω μὲ τὰ ροῦχα), στάζων ἀλμην καὶ ἀφρόν, θὰ ἔβαδιζα δισχιλιά δῆματος διὰ νὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ ἀλλὰ μονοπατι πάλιν πλησιον τοῦ κοπαδιοῦ μου. Εὰ κατέβαινεν τὸν κρημνὸν παρακάτω διὰ νὰ λύσω τὴν Μοσχούλαν τὴν αἰγά μου, ὅτιότε ἡ ἀνεψιά τοῦ κυρ - Μόσχου ια εἰχε φυγει χωρὶς ν' ἀφήσῃ δεσμαίων κανέν τυχον εἰς τὸν αιγαλόν. Τὸ σχέδιον τούτο, διὰ τὸ ἔξετελον, θὰ ἡτον μεγάς κόπος, ἀληθής δλος. Θὰ ἔχειται δὲ καὶ μίσον ὥραν καὶ πλίσον. Ούδεται ηδη μπλέον δέδαιος περὶ τῆς ὁσφαλειας τοῦ κοπαδιοῦ μου. Δὲν ςπορρήσην δλλη αἴρεσι, εἰμήν νὰ περιμένων. Θὰ ἔκρατουν τὴν ἀνατολήν μου. «Ἀλλάως, ήμην ἐν συνειδήσει ἀδύνατος. Ἐν τοσούτῳ, δσον ἀδύνατος καὶ ἀν ἡμην, η περιέργεια δὲν μοῦ ἐλειπεται. Καὶ ἀνερριχήθην πάλιν σιγά - σιγά πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δράχου, καλυπτόμενος ὥπισθεν τῶν θάμνων, ἔκυψα νὰ ἴωση τὴν κελυμβησσων νεανίδα.

Ήτον ὀπόλαυσις, δνειρον, θαῦμα. Είχεν ςπομακρυνθή ὡς πέντε δρυγιάς ἀπὸ τὸ ἀντρον, καὶ ἐπλεε, κι' ἐδελεπε τῷ πρὸς ἀνατολάς, στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὸ μέρος μου. «Ἐδελεπα τὴν δμαυρὸν καὶ δμως χρυσίζουσαν ἀμυδρῶς κόμην της, τὸν τράχηλον της τὸν εύγραμμον, τὰς λευκάς ὡς

γάλα ωμοπλάτας, τοὺς δραχίονας τοὺς τορνευτούς, δλα συγχεόμενα, μελιχρά καὶ δνειρώδη εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης. Διέβλεπα τὴν δσφύν της τὴν εὐλύγιστον, ια ἰσχία της, τὰς κυήμας, τοὺς πόδας της, μεταξύ σκιᾶς καὶ φωτός, εαπιτζόμενα εἰς τὸ κῦμα. «Ἐμάντευα τὸ στέρων της, τοὺς κόλπους της, γλαφυρούς, προέχοντας, δχομένους δλας τῆς αύρας τὰς πτάσεις καὶ τῆς θαλάσσης τὸ δεῖνον ἄρωμα. Ήτον πνοή, ίνδαλμα ἀφάνταστον, δνειρον ἐπιπλέον εἰς τὸ κῦμα ήτον νηρής, νύμφη, σειρήν, πλέουσα, ω; πλέει ναύς μαγική, η ναύς τῶν δνειρών...

Ούτε μοῦ ἥλθε ηδεα δτι, δν ἐπάτευν ἐπάνω εἰς τὸ δράχον, δρθιος ἡ κυρτός, μὲ σκοπόν νὰ φύγω, ήτο σχεδὸν δέδαιον, δτι η νέα δὲν θα μ' ἔλεπε, καὶ θα δμποροῦσα ν' ἀποχωρήσων ἐν τάξει. «Ἐκείνη ἔλεπε πρὸς ἀνατολάς, ἐγώ εύρισκόμην πρὸς δυσμάς, δπισθέν της. Οὔτε η εις μου δὲν θα τὴν ἔταραττεν. Αὕτη, ἐπειδὴ η σελήνη ἥτο εἰς τὸ δνατολικά, θα ἐπιπτε πρὸς τὸ δυτικόν μέρος, δπισθέν τοῦ δράχου μου, θα ἐπιπτε πρὸς τὸ δυτικόν μέρος, δπισθέν τοῦ δράχου.

Είχα μείνει χάσκων, ἐν ἀκτάσει, καὶ δὲν ἐσκεπτόμην πλέον τὰ ἐπίγεια.

Δὲν δύναμαι νὰ είπω, δν μοῦ ἥλθον πονηροί, καὶ συνάμα παιδικοί διόντοι λογισμοί, ἐν εἰδει εύχῶν κατάραι «Νά ἔκινδυνευεν ἄξαφνα! νὰ ἔβαζε μιὰ φωνή! νὰ ἔλεπε κανένα ροφόν εἰς τὸν πυθμένα, τὸν δποιον νὰ ἔκλαδη διὰ θήριον, διὰ σκυλόφαρον, καὶ νὰ ἔφωναζε βοήθεια!...».

Είναι διόλης, δτι δὲν ἔχόρταιν νὰ δλέπω τὸ δνειρον, τὸ πλέον εἰς τὸ κῦμα. «Ἀλλά τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἀλλοκτως, μοῦ ἐπανηλθεν η πρώτη ίδεα... Νά ριφθῶ εἰς τὰ κύματα, πρὸς τὸ δνιθετον μέρος, εἰς τὰ δπισθεν, νὰ κολιμησθω δλον ἐκείνο τὸ διάστημα ἔως τὴν ἄμμον, καὶ νὰ φύγω, νὰ φύγω τὸν πειρασμόν!....

Καὶ πάλιν δὲν ἔχόρταιν νὰ δλέπω τὸ δνειρον. Αίφνης εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πραγματικοῦ κόδιμου μ' ἐπιανεφερεν η φωνή της κατοικας μου. «Η μικρή Μοσχούλα ἥρχισεν αἴφνης νὰ δελάζῃ!....

«Ω, αὐτὸ δὲν τὸ είχα προβλέψει. «Ημποροῦσα νὰ σιωπῶ ἔγω, δλλάδ δυστυχῶς δὲν ήτο εύκολον νὰ ἐπιβάλω σιωπήν εἰς τὴν αἰγά μου. Δὲν ήξευρα καλδ ἀν ςπηρχον προφεροι φιμωσεις διὰ τὰ θρέμματα, ἐπειδὴ δὲν είχα μαθει ἀκόμη ιά κλέπτω ζωντανά πράγματα, καθὼς δ ἄγνωστος ἔχθρος, δποιος τῆς είχε κλέψει τὸν κωδωνίον· δλλά δὲν ήτο δελάζη. — Μέ ραμον πολλοκλαδον εἰς τὸ στόμα, ή μὲ σπαρτίον περὶ τὸ ςγχος. ή δ-δπως δλλως δλλά δὲν τὸ ήξευρα, ποῦ νὰ τὸ συλλογισθω.»

«Ἐτρέξα τότε παράφορος νὰ σφίξω τὸ ςγχος της μὲ τὴν παλάμην, νὰ μὴν δελάζῃ... Τὴν στιγμήν ἔκεινην ἐλημόνησα τὴν κόρην τὴν κολυμβώσαν, χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς κόρης. Δὲν ἐκέφθιμον δτι ήταν φόδος νὰ μὲ ίδῃ καὶ ημωράθωθη κυρτός πάντοτε, κι' ἐπάτητος πάλιν τὸ δράχον, διὰ προλάβω νὰ φθάσω πλησιον τῆς κατοικίας.

Συγχρόνως μ' ἔκυριευσε καὶ φόδος ἀπὸ τὴν φιλοστοργίαν τὴν δποιον ἔτρεφα πρὸς τὴν πτωχήν αἰγά μου. Τὸ σχοινίον μὲ τὸ δποιον τὴν είχα διεσει εἰς τὴν φίζαν τοῦ δάμου ήτο πολὺ κοντόν. Τάχα μήν «έσχοινιάσθη», μήν ἐπερπεύθη καὶ περιεπλάκη δ τράχηλος της, μήν ήτο κινδυνός νὰ πνιγη διὰ τὸ ταλαίπωρον ζῶον;

Δὲν ήξευρω, δν ή κόρη, δ λουμένη εἰς τὴν θάλασσα, ήκουσε τὴν φωνή της γιβας μου. «Ἀλλά καὶ ἀν τὴν είχε φυγει χωρὶς ν' ἀφήσῃ δεσμαίων κανέν τυχον εἰς τὸν αιγαλόν. Τὸ σχέδιον τούτο, διὰ τὸ ἔξετελον, θὰ ἡτον μεγάς κόπος, ἀληθής δλος. Θὰ ἔχειται δὲ καὶ μίσον ὥραν καὶ πλίσον. Ούδεται ηδη μπλέον δέδαιος περὶ τῆς ὁσφαλειας τοῦ κοπαδιοῦ μου. Δὲν ςπορρήσην δλλη αἴρεσι, εἰμήν νὰ περιμένων. Θὰ ἔκρατουν τὴν ἀνατολήν μου. «Ἀλλάως, ήμην ἐν συνειδήσει ἀδύνατος. Ἐν τοσούτῳ, δσον ἀδύνατος καὶ ἀν ἡμην, η περιέργεια δὲν μοῦ ἐλειπεται. Καὶ ἀνερριχήθην πάλιν σιγά - σιγά πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δράχου, καλυπτόμενος ὥπισθεν τῶν θάμνων, ἔκυψα νὰ ἴωση τὴν κελυμβησσων νεανίδα.

«Ἄλλ' δμως, δ στιγμή ἐκείνη, πού είχα πατήσει εἰς τὸ κορυφήν τοῦ δράχου, ήκρεσεν. «Νεαρά κόρη, είτε ήκουσεν είτε δχιά τὴν φωνή της κατοικίας — μδλλον φαίνεται δτι ήτο ήκουσεν, διότι ἔστρεψε τὴν κεφαλήν πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς... — είδε μαύρον ζικίον μου, τὸν διακομόν μου, πάνω εἰς τὸν δράχον, ἀνάμεσα εἰς τοὺς θάμνους, καὶ ἀφίκει μισοπνιγμένην κραυγήν φόδου...».

Τότε μὲ κατέλαβε τρόμος, συγκίνησης, λύπη ἀπεργίαππος. Τό γόνατά μου ἐκάμφθησαν. «Ἐξαλλος ἐκ τρόμου, ήδυνηθην ν' ἀφρώσω φωνήν, κι' ἔκραξα. «Μή φοδᾶσαι.. εέν είναι τίποτε... δὲν σοῦ θέλω κακόν!» Καὶ ἐσκεπτόμην λιαν τεταργυμένος, δν ἐπερπετε νὰ ριφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν μᾶλλον διὰ νὰ ἔλθω εἰς βοήθειαν τῆς κόρης, ή νὰ τρέξω καὶ

Εἰς Ἀφροδίτην

Ποικιλόθρον¹ ἀθάνατ² Λαφρόδιτα,
παι Διος δολέπλοκα, λίτσουιαι σε³
μὴ μὲν αὐτοῖς ιηγδ⁴ ὄνταισι δάλινα,
πότια, θῦμοι,

ἀλλὰ τοῦδ⁵ ἔλοι⁶, αἱ ποτα κατέροττα
τὰς ἔριας αὔδως ἀτοισα πήλινι
ἐκλυεις, πάτρας δὲ δόριον λίποισα
χρύσιον θήλιες

Ἄρι⁷ ὑπασθεύξαισα, κάλιο δὲ σ' ἄγον
ἄνεε στρούθιο προτὶ γῆν μέλαιναγ
πόνγα δίγνεντε πτέρ⁸ ἀπ' ὄρρανιον αἴτιε-
ρος διὰ μέσσων,

αἴψα δ' ἔξικοντο⁹ σὺ δ¹⁰, τὸ μάκαιρα,
μειδιάσαις¹¹ ἀθηνάτῳ προσώπῳ
ἥρε¹² ὅττι δηγύτε πέπονθια, καττει

δηγύτε κάλημη,

καττε¹³ ἐποι μάλιστα θέλω γένεσθαι
μιαινόλα μύμιρ¹⁴ τίγα δηγύτε πείθω
καὶ σ' ἄγγη ἐς Φάν φιλότατα; τις τ¹⁵, ὁ
Ψάπφ¹⁶, ἀδικήει;

καὶ γάρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ¹⁷, ἀλλὰ δώσει,
αἱ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κινύ¹⁸ ἐθέλοισα¹⁹

ἔλλει μοι καὶ γῦν, γαλέπαν δὲ λύσου
ἔκ μερίγιναν, δοσα δὲ μοι τέλεσσαι
Οὐμιος²⁰ ἡμιέρει, τέλεσον, σὺ δ' αὕτα
σύμμικτος ἔσσο.

Σ Α Η Φ Ω

νά φύγω... "Ηρκει²¹ ή φωνή μου νά της ἔδιδεν μεγαλείτερον
θάρρος²² η δοσον²³ ή παραμονή μου καὶ τὸ τρέξιμόν μου εἰς
δοθείαν.

Συγχρόνως τότε, κατὰ συγκυρίαν δχι παράδοξον, καθ-
ότι δλοι οι αιγιαλοι καὶ αἱ θάλασσαι ἔκειναι ἐσυχνόζουντο
ἀπὸ τοὺς ἀλιεις, μία θάρκα ἐφάνη νά προσβάλῃ ἀντικρὺ,
πρὸς τὸ ἀνατολικομεσημερινὸν μέρος, ἀπὸ τὸν πέρα κάρδον
τὸν σχηματίζοντα τὸ δεξιόν οἰνοει κέρας τοῦ κολπίσκου.
Ἐφάνη πλευσα ἀργά, ἐρχομένη πρὸς τὰ ἔδω, μὲ τὰς κώ-
πας, πλήν ή ἐμφάνισις της, ἀντὶ νά δώσῃ θάρρος εἰς τὴν
κόρην, ἐπέτεινε τὸν τρόμον της. 'Αφήκε δευτέραν κραυγήν
μεγαλείτερας ἀγωνίας. 'Εν ἀκαρει τὴν είδα νά βυθίζεται,
καὶ γίνεται ἄφαντη εἰς τὸ κύμα.

Δέν ἐπρεπε τότε νά διστάσω. 'Η θάρκα ἔκεινη ἀπειχεν
ὑπὲρ τὰς εἰκοσιν ὀργυάς, ἀπὸ τὸ μέρος δπου ήγωνία ή κό-
ρη, ἐγώ ἀπειχα μόνον πέντε η ἔξ ὀργυάς. Πάραυτα, δπιως
ήμην, ἐρρίφθην εἰς τὴν θάλασσαν, πηδήσας μὲ τὴν κεφαλήν
κάτω, ἀπὸ τὸ υψός τοῦ βράχου. Τὸ δάθος τοῦ νεροῦ ήτον
ὑπὲρ τὸ δύο ἀναστήματα. 'Εφθασα σχεδόν εἰς τὸν πυθμένα,
δ ὅποιος ήτο ἀμμόστρωτος, ἐλεύθερος βράχων καὶ δέν ήτο
φόδος νά κτυπήσω. Πάραυτα ἀνέδυν καὶ ἀνήλθον εἰς τὸν
ἀφρὸν τοῦ κύματος.

'Απειχον τώρα δλιγώτερον ή πέντε δργυάς ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τοῦ δπου, δπου ἐσχηματίζοντο δῖναι καὶ κύκλοι συ-
τερφεμενοι εἰς τὸν ἀφρὸν τῆς βαλάσσης, οἱ ὅποιοι θὰ ή-
σαν ώς μνήμα ύγρον καὶ ἀκαριαῖον διὰ τὴν ἀτυχῆ παιδ-
οκήν τὰ μόνα ἔχην τὰ δόποια ἀφήνει ποτὲ εἰς τὴν θάλασσαν
ἀγωνῶν ἀνθρώπινον πλάσμα!... Μὲ τρία στιθαρά πηδήμα-
τα καὶ πλευρίσματα, ἐντὸς δλιγών στιγμῶν, ἐφθασα πλη-
σίον της...

Είδα τὸ εῦμορφον σῶμα νά παραδέρνη κάτω, πλησιέστε-
ρον εἰς τὸν δυθόν τοῦ πόντου η εἰς τὸν ἀφρὸν τοῦ κύματος,
ἐγγύτερον τοῦ θανάτου η τῆς ζωῆς. ἐβυθίσθην, ἥρπασα τὴν
κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ὀνήλθον.

Καθώς τὴν είχα περιβάλλει μὲ τὸν ἀριστερὸν βραχιο-
να, μοῦ ἐφόνη δτι ήσθάνθη δσθενή τὴν χλιαράν πνοήν
της εἰς τὴν παρείαν μου. Είχα φάσει ἐγκαίφεις, δόξα τῷ
θεῷ... 'Εν τούτοις δὲν παρείχει σημεῖα ζωῆς δλοφάνερα...
Τὴν ἐτίναξι μὲ σφοδρὸν κίνημα αὐθορμήτως, διά νά δυνη-
θῇ ν' ἀναπνεύσῃ, τὴν ἔκαμα νά στηριχθῇ ἐπὶ τῆς πλάτες
μου, καὶ ἐπλευσα, μὲ τὴν χείρα τὴν δεξιάν καὶ μὲ τοὺς δύο
πόδας, ἐπλευσα ισχυρῶς πρὸς τὴν ξηράν. Αἱ δυνάμεις μου
ἐπολλαπλασιάζοντο θαυμασίως.

'Ησθάνθην, δτι προσεκολλάτο τὸ πλάσμα ἐπάνω με-
μελει τὴν ζωήν της. ά! άς έζη, καὶ άς ήτον εύτυχης. Κα-

νεῖς ίδιοτελής λογισμός δὲν ύπηρχε τὴν στιγμήν ἐκείνην
εἰς τὸ πνεῦμα μου. 'Η καρδία μου ήτο πλήρης αὐτοθυσίας
καὶ ἀφίλοκερδείας. Ποτὲ δὲν θὰ ἔζητον ἀμοιβήν!

'Ἐπι πόσον ἀκόμη θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἔκεινο τὸ ἀερόν.
τὸ ἀπαλός σῶμα τῆς ἀγῆς κόρης, τὸ δποίον ήσθάνθην πο-
τὲ ἐπάνω μου ἐπ' ὅλια λεπτά τῆς ἀλλως ἀνωφελοῦς ζωῆς
μου! 'Ητον δνείρον, πλάνη, γοντεια. Καὶ ὅποσον διέφερεν
ἀπὸ δλας τὰς ίδιοτελεῖς περιπτούξεις, ἀπὸ δλας τὰς λυκο-
φίλας καὶ τοὺς κυνέρωτας τοῦ κόδου μή ἐκλεκτή, ή αἰθ-
εια ἔκεινη ἐπαφή! Δέν ήτο δάρος ἔκεινο, τὸ φορτίον τὸ
εὐάγκαλον, ἀλλ' ήτο ἀνακούφισις καὶ ἀναψυχή. Ποτὲ δὲν
ήσθάνθην τὸν έαυτόν μου ἐλαφρότερον ή ἐφ' έσσον ἐδάστι-
ζον τὸ δάρος ἔκεινο... 'Ημην δ ἀνθρωπος, δστις κατώρθω-
σε νά συλλάβω μὲ τὰς χειρας του πρὸς στιγμήν ἐν δνείρον,
τὸ ίδιον δνείρον του...

'Η Μοσχόύλα έζησε, δὲν ἀπέθανε. Σπανίως τὴν είδα
ἔκτοτε, καὶ δὲν ήξεύρω τί γίνεται τώρα, δπότε εἶναι ἀπλῆ
θυγάτηρ τῆς Εένας, δπως δλαι.

'Αλλ' ἐγώ ἐπλήρωσα τὰ λύτρα διὰ τὴν ζωήν της. 'Η
ταλαίπωρος μικρή μου κατοίκα τὴν δποίαν είχα λημονήσει
πρὸς χάριν της, πράγματι, «έσχοινιάσθη» περιεπλάκη καὶ
καὶ εἰς τὸ σχοινίον, μὲ τὸ δποίον τὴν είχα δεμένην, καὶ ἐ-
πινίγη!... Μετρίως ἐλυπήθην, καὶ τὴν ἔκαμα θυσίαν πρὸς
χάριν της.

Κι' ἐγώ ἔμαθα γράμματα, ἐξ εύνοιας καὶ ἐλέους τῶν
καλογήρων, κι' ἔγινα δικηγόρος... 'Αφοῦ ἐπέρασα ἀπὸ δύο
ἱερατικάς σχολάς, ήτον ἐπόμενον Τάχα ή μοναδική ἔκεινη
περίστασις, ή δνειρώδης ἔκεινη ἀνάμνησις τῆς λουσμένης
κόρης, μ' ἔκαμε νά μή γίνων κληρικός; Φεύη ἀκριβῶς ή
ζνάμνησις ἔκεινη ἐπρεπε νά μὲ κάνη νά γίνων μοναχός.

'Ορθῶς ἐλέγειν δ γηραιός Σιωάης, δτι «ἄν ήθελαν νά
μὲ κάμουν καλόγερον, δὲν ἐπρεπε νά μὲ στείλουν ἔξω μὲτο
τὸ μοναστήρι...». Διά τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου ἤρκουν
τὰ δλιγά ἔκεινα κολλυδογράμματα, τὰ δποία αὐτός μὲ
είχε διδάξει, καὶ μάλιστα ήσαν καὶ πολλά!

Καὶ τώρα, δταν ἐνθυμοῦμαι τὸ κοντὸν ἔκεινο σχοινίον,
ἀπὸ τὸ δποίον ἐσχοινιάσθη κι' ἐπινίγη ή Μοσχόύλα, ή κα-
τοίκα μου, καὶ ἀναλογίζωμαι τὸ ἀλλον σχοινίον τῆς παρα-
δολῆς, μὲ τὸ δποίον εἶναι δεμένος δ ακύλος εἰς τὴν αὐλήν
τοῦ ἀφέντη του, διαπορῶ μέσα μου, ἀν τὸ δύο δὲν είχαν
μεγάλην συγγένειαν, καὶ ἀν δὲν ήσαν ώς «σχοινιόσμα κλη-
ρονομίας» δι' ἐμέ, δπως ή Γραφή λέγει.

'Ω! άς ήμην ἀκόμη δσοκός εἰς τὰ δρη!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ